

Saagojen saarella

Maaliskuun alussa minulla oli tilaisuus viettää viikko Islannissa. Tietenkin tutustuin myös maan sarjakuvatilanteeseen.

Islanti on pieni maa, asukkaita saman verran kuin vaikkapa Nokialla ja Tampereella yhteensä. Ei siis ole ihme, että kansallinen sarjakuvaperinne ei ole kovin vahvaa. Keflavikin sotilastukikohdassa asustavat 3 000 amerikkalaista löytävät myös luisensa Reykjavikin kuvaan, vaikka he elävätkin melko eristäytyneitä elämää piikkilankojensa takana.

Kirjakaupoissa ja lehtipisteissä näkyi kuitenkin huomattavan paljon amerikkalaisia sarjakuvalehtiä, enemmän kuin meillä tööllä kotomaassa. Lehtivalikoima painottui melko lailla supersankarikultin ympärille, varsinaista laadukkaampaa kamaa oli vähän. Tanskalaisia viikko- ja sarjakuvalehtiä oli monenlaisia. Anders Andia kaikista päätellen myytiin paljon.

Islantilaiset ovat tunnettuja lukemisharrastuksestaan. Maassa ilmestyy paljon lehtiä ja kirjoja, mutta omankielisiä sarjakuvia ei liikoja ole. Ainoa islanninkielellä ilmestyvä sarjakuvalehti on Terzan. Saksalaisen tapaan irtonumerohinta on kohtalainen, suomen markoissa kymppi verran. Hinta kuvastaa islantilaisten hintojen suhdetta meikkäläisiin

leajemminkin. Koska lehtiä ei siis ole, ovat albumit suosittuja.

Albumien valikoima on korkeatasoinen.

Ne käännetään lähinnä Tanskasta ja kustantamot ovat kiinteässä yhteistyössä Carlsenin kanssa. Ranskalais-belgialainen sarjakuva on sitten esillä; Tintti, Asterix, Lucky Luke, Ahmed Ahne, Strumfit (Sturumpar), Niilo Pielinen jne.

Me suomalaiset voimme olla hiukan kateellisiäkin islantilaisille. Tardin Adelesta oli ensimmäinen albumi myynnissä paikallisella kielellä. Sitä ei ole vielä suomeksi saatu.

Samaten tanskalainen Walhalla on meillä tuntematon mutta Islannissa tunnettu. Valerianiakin oli ilmestynyt ainakin yksi albumi. Albumeissa oli myös joitakin USA-tuotteita kuten Pink Panther ja Popeye. Ne eivät kuitenkaan jörin suosittuja ole. Albumit julkaistaan ranskalaiseen malliin melkein kaikki kovissa kansissa ja sidottuna. Niiden hinta liikkuu 20-25 mk:n hujakoilla. Painosmäärät liikkunevat 2 500 - 3 000 välillä, suosituimmassa Tintissä ehkä 4 000:ssa.

Merkittävimät sarjakuvakustantamot ovat Fjölvi ja Idunn. Islantilaisia sarjakuvia on ilmestynyt kaksi albumia, joitten taso ei kyllä päästä huimaa. Mutta kehityshän kehitty.

SARJAKUVANTEKIJÄN VIERAANA

Viime syksyisellä Kööpenhaminan sarjakuvaseminaarilla oli myös kaksi islantilaista. Heistä toiseen otin yhteyttä, nimittäin Sigurdur Örn Brynjolfssonin. Hän oli juuri hankkinut vanhan omakotitalon perheelleen paikallisesta Espoosta, nimittäin aivan Reykjavikin kyljessä sijaitsevasta Hafnafjörðista. Sigurdur on ammattimainen graafikko, työssä Reykjavikin keskustassa sijaitsevassa mainostuomisto Myntamotissa. Lisäksi hän on monipuolinen taiteilija ja harrastaa monenlaisia tyylejä.

Islantilaisittain hän on lisäksi suuri harvinaisuus: sarjakuvantekijä. Hän on nimittäin piirtänyt jo kolmisen sataa strippiä sanomalehtisarjakuvaansa Bisi og Krimmi. nimi tarkoittanee lähinnä pikkurikollista ja tosikonnaa. Sigurdur on piirtänyt sarjaansa pari kolme vuotta, mutta nyt sen tekeminen on käynyt ylivoimaiseksi. Leipäkin täytyy tienata ja se ei irtoa sarjakuvaa tekemällä.

Bisi ja Krimmi seikkailavat koko ajan vankeudessa. Sarjassa on monenlaisia aineksia; puhtaasti huumorisarjan, sanallisen sofismin ja poliittisen pilapiirrhän.

Sigurdur on parhaillaan tekemässä myös Islannin ensimmäistä varsinaista selluloidianimaatiota. Filmin pituudeksi tulee 15 minuuttia ja aihe on napattu Islannin runsaasta tarustosta. Jo valmis työ näytti melkoisen onnistuneelta. Aiemmin hän on tehnyt animaatiomainoksia esim. televisioon.

Islantilaisia sarjoja ilmestyy sanomalehdessä kolme. Bisin ja Krimmin lisäksi Akureyriläisen Ragnar Larin Boggi Bladadur ja Reykjavikiläisen lehtimiehen Gisli J Asttorssonin Sigga Vigga. Sarjoja julkaisevat Dagbladid ja Morgunbladid, maan valtalehti. Lehdet maksavat kotimaisista sarjoista saman minkä ulkomaisista, joten työ on luokiteltavissa enemmänkin harrastukseksi. Kotimaisen sarjakuvan tilanne Islannissa on siis jopa heikompi kuin Suomessa. Mutta siellä on nousemassa alan harrastajien joukko ja toivottavasti tulokset alkavat näkyä. Jau !

HEIKKI JOKINEN

Opiskelijat osoittamassa mieltään Reykjavikin keskustassa riittämättömien opintolainojen krottamiseksi. Meillä ehkä vastustettaisiin 50 %:n lainakorkoa.